

Arrest

nr. 133 032 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CASSIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 14 maart 2014 maakte verzoeker zijn aanwezigheid in het Rijk bekend en stelde hij in België een gezinshereniging tot stand te willen brengen.

1.2. Op 25 maart 2014 legden verzoeker en E.T., een in België verblijvende vrouw met de Kameroense nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen.

1.3. Een ambtenaar van de stad Antwerpen informeerde verzoeker, via een op 4 april 2014 gedateerde brief, dat hij zich tot de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in zijn land van oor-

sprong diende te wenden om een procedure tot gezinshereniging op te starten, tenzij er buitengewone omstandigheden waren die hem zouden verhinderen naar zijn land van oorsprong terug te kregen.

1.4. Op 30 juli 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 augustus 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: [A.]

Voornaam: [S.N.]

[...]

Nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene beschikt niet over een geldig visum voor België.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist verder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 4 tot en met 12 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2009). Verzoeker betoogt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 7, eerste lid Vw. verleent bevoegdheid aan de Minister of zijn gemachtigde om aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af te geven.

Art. 62 Vw. vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde.

Artikelen 4 tot en met 12 van het M.B. van 18 maart 2009 regelen de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister op grond van de Vreemdelingenwet, waaronder de bevoegdheid om een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af te geven.

De bestreden beslissing vermeldt niet op ondubbelzinnige wijze de identiteit van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (stuk 1):

[...]

Twee verschillende personen en twee onderscheiden handtekeningen staan op de bestreden beslissing, met name:

- De heer [M.V.], bij Koninklijk Besluit van 9 maart 2014 bevorderd in de titel van attaché in de klasse A2 bij de Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, met ingang van 1 april 2014;

- De heer [T.B.], administratief assistent.

Hierdoor blijkt niet ondubbelzinnig wie de beslissing heeft genomen om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De vraag naar de identiteit is vanzelfsprekend van belang opdat de rechtsonderhorige [...] de bevoegdheid van het optredende overheidsorgaan kan controleren.

Verwerende partij dient aan te tonen dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een machtiging bestond waardoor de betrokken ambtenaar bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te ondertekenen en aldus de auteur van de beslissing te zijn.

Het middel ontleend aan de schending van de regels van het delegatiebesluit is ernstig, wanneer het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de identiteit niet opgeeft van de gemachtigde van de Minister die de beslissing zou hebben genomen om de vreemdeling van het grondgebied te verwijderen.

Alleen al om hoger vermelde reden dient de bestreden beslissing dus reeds te worden vernietigd.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat het feit dat de ambtenaar die instond voor de kennisgeving van de bestreden beslissing aan verzoeker op een afschrift van deze beslissing zijn naam, handtekening en de datum van kennisgeving aanbracht op een niet daartoe voorziene plaats niet leidt tot de vaststelling dat de bestreden beslissing op zich door enig gebrek is aangetast.

Daarnaast moet worden gesteld dat de aan de Raad voorgelegde stukken toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing wel degelijk is genomen door attaché M.V. – wiens naam en functie trouwens ook duidelijk op de bestreden beslissing staan vermeld – en dat het niet betwist is dat voormeld ambtenaar tewerkgesteld is bij de Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 bepaalt dat personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen bevoegd zijn om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient te worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd ambtenaar.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van de bepalingen van de artikelen 4 tot en met 12 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 en er in casu sprake is van machtsoverschrijding.

4.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals opgelegd door deze wetsbepaling, voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.1.2.3. Verzoeker, die niet ontkent dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, toont met zijn uiteenzetting voorts geen schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: ‘EVRM’) bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, alsook dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 62 Vw. bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Art. 2 van de formele motiveringswet bepaalt eveneens dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Art. 3 van voornoemde wet gebiedt dat de in art. 2 opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze redenen afdoende moeten zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een ‘correcte feitenvinding’ houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht ook bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu had verzoeker ontegensprekelijk in België een gezinsleven opgebouwd.

Nadat hij in België was aangekomen leerde hij mevrouw [E.T.] kennen, een vluchteling van Kameroense afkomst die in België een onbeperkt verblijfsrecht heeft.

Met mevrouw [T.] kreeg verzoeker in november 2013 twee kinderen, een dochter [A.] en een zoon [N.D.] (stukken 4).

Op 25 maart 2014 legden mevrouw [T.] en verzoeker voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af (stuk 7).

Het gezin woont samen te 2170 Antwerpen (Merksem), [...].

Eind maart 2014 had verzoeker een afspraak met het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen met het oog op de indiening van een verzoek tot gezinshereniging, ofwel een verzoek om te worden toegelaten tot een verblijf voor meer dan drie maanden conform art. 10, § 1, 4° Vw.

Op 4 april 2014 kreeg verzoeker van de Stad Antwerpen te horen dat hij zich diende te wenden tot de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in zijn land van herkomst, tenzij er buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst (stuk 6).

Uit het voorgaande blijkt derhalve duidelijk dat verwerende partij op de hoogte was, of moest geweest zijn, van de familiale situatie van verzoeker.

Het is vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de overheid, zo zij kennis heeft van de door de vreemdeling ingeroepen gezinstoestand, in het licht van artikel 8 van het EVRM dient te motiveren waarom niettemin beslist werd tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu staat het buiten kijf dat verwerende partij op de hoogte was van de gezinstoestand, met name naar aanleiding van de vraag om inlichtingen over de gezinshereniging die verzoeker eind maart 2014 stelde aan het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen.

Het Loket Vreemdelingenzaken antwoordde verzoeker op 4 april 2014 (stuk 6):

[...]

Uit deze brief van het Loket Vreemdelingenzaken blijkt afdoende dat verwerende partij op de hoogte was van:

- De daadwerkelijke affectieve relatie van verzoeker met mevrouw [T.];*
- De geboorte van twee kinderen uit de relatie met mevrouw [T.];*
- De wens van verzoeker om zich bij zijn gezin in België te vervoegen.*

Niettemin heeft verwerende partij hieromtrent geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl artikel 8 EVRM mogelijks in het gedrang kan komen ingevolge de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bestuur dient rekening te houden met de door haar gekende familiale situatie van verzoeker. Hieruit volgt dat het bestuur ook moet motiveren waarom, ondanks de gekende familiale situatie, een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de door verzoeker bekendgemaakte familiale situatie en diens wens om de gezinshereniging aan te vragen.

De bestreden beslissing is een automatische toepassing van art. 7, eerste lid, 1° Vw., zonder dat verwerende partij enig onderzoek deed naar haar verplichtingen als lidstaat op basis van art. 8 EVRM.

Art. 8, 2 EVRM bepaalt dat geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven is toegestaan dan voor zover dit bij wet voorzien is én in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar de wettelijke voorziening in het Belgische nationale recht om in het gezins- en familieleven in te mengen, met name de verwijzing naar art. 7, eerste lid, 1° Vw. Verwerende partij rept evenwel met geen woord over de noodzaak voor die in[...]menging, ondanks dat zij ontegensprekelijk kennis had van het gezins- en familieleven en haar dwingende verplichtingen op grond van art. 8 EVRM."

4.2.2.1. Met verwijzing naar de bespreking van het tweede onderdeel van het eerste middel kan de Raad enkel herhalen dat de motieven in rechte en in feite die aan de basis liggen van deze beslissing duidelijk zijn vermeld in deze beslissing en dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn.

Waar verzoeker nog aanvoert dat in de bestreden beslissing niet is uiteengezet waarom het feit dat hij een relatie heeft met een in België verblijvende vrouw met de Kameroense nationaliteit niet wordt beschouwd als een reden om niet over te gaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden gesteld dat verzoeker nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten in functie van zijn relatie met E.T. en dat hem reeds was meegedeeld dat indien hij tot een verblijf in het Rijk wenste te worden toegelaten of gemachtigd hij de hiertoe voorziene procedures kon gebruiken. In deze omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zou dienen uiteen te zetten waarom hij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet strijdig achtte met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen of dat het hem onmogelijk wordt gemaakt om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een privé- of gezinsleven in België te ontwikkelen. In dit verband moet worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen. Verzoeker toont bovendien ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoekers partner, net zoals verzoeker zelf, uit Kameroen afkomstig is en verzoeker niet bewijst dat zijn partner dusdanig nauwe banden met België heeft dat zij het Rijk niet kan verlaten of dat andere redenen een belemmering vormen om hem elders te vervoegen. Tevens moet worden geduïd dat de jonge leeftijd van de kinderen van E.T. ruimte laat voor aanpassing aan een nieuwe omgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Uit artikel 8 van het EVRM kan trouwens hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt bijgevolg niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker zonder meer toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied of die zou verhinderen dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

De Raad wijst er ook nog op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet bepaalt dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK